

[Johannes Jensen.]

hin Nat, da Landstinget maatte træffe sin Afgørelse i den ellefte, for ikke at sige den tolvte Time, var, om vi skulde have en enkel Opkrævning af den forøgede Skat, der skulde afløse Restaurationsskatten, eller vi skulde gøre hele dette Forhold lige saa indviklet, som Chokoladebeskatningen og til Dels Tobaksbeskatningen er. Vi anviste en simpel Vej til at faa Pengene ind paa en for Staten billigere Maade og en Maade, der var mindre generende for dem, der skulde udrede Skatten. Jeg skal ikke vende tilbage til dette, for det er jo nu overstaaet. Det, der skete, var i Virkeligheden, at man flyttede Skatten fra Restaurationerne ud til de private Hjem, til Arbejdspladserne. De mange Tusinde Arbejdere hos Burmeister og Wain kom til at betale mere for deres Øl. Det var i det væsentlige en Omflytning, der fandt Sted. Men det har vi talt om, og Arbejderne ved godt, hvordan det hænger sammen. Jeg vender imidlertid tilbage til det, som var os imellem den Gang: Hvordan skal denne Skat opkræves? Og naar vi nu taler om, hvordan den nuværende Ordning er, kan jeg ikke lade være med ogsaa at henvende mig til den ærede Ordfører for Forslagsstillerne (Lange). Thi der var jo den Gang to Muligheder for, at vi kunde være gaaet til at beskatte Kilden; Bryggerierne tilbød at udrede Skatten, den skulde naturligvis fordeles, men de tilbød at betale Skatten, og tilbage var kun De danske Spritfabrikker. Der havde været gode Muligheder for at gaa den Vej, vi anviste, at gaa til Bryggerierne og til Spritfabrikkerne med denne forøgede Beskatning og saa lade de mange Tusinde handlende omkring i Landet slippe for den Kontrol af Toldvæsenet, som de nu er underkastet, og som de ingenlunde er tilfredse med — det ved vi alle sammen, de er meget utilfredse. Der var to Muligheder: den ene Mulighed var den, at den højtærede Finansminister var gaaet ind paa vor Tanke, paa vort Forslag, og jeg ved ikke, om jeg tager fejl, naar jeg siger, at ved det Møde hin Nat, da vi sad og forhandlede om denne Sag, var Finansministeren ikke helt uvillig til at gaa ind paa vor Tanke, men at det eneste, der var i Vejen, var, at hele Sagen var saa langt fremskreden, at det var vanskeligt at slaa ind paa noget nyt. Den anden Mulighed for, at vor Tanke kunde være blevet ført igennem og de handlende saaledes være blevet forskaanet for hele den Ulejlighed, de nu er ude for, var den, at det konserva-

tive Folkeparti var gaaet sammen med os i denne Sag til Fordel for Handelsstanden, til Fordel for Staten, til Fordel for Kunderne og mange andre. Vi havde tilbudt det, de vidste, hvad vi ønskede. Men spurgte vi i Udvalget, fik vi det Svar fra dem, at det vilde De danske Spritfabrikker ikke gaa ind paa, og dermed faldt jo den Mulighed, at vi sammen med de Konservative kunde gennemføre Forslaget her i Landstinget; Forslaget kunde saa være gaaet tilbage til Folketinget, og Finansministeren havde selvfølgelig taget imod det, fordi det for Finansministeren kun kom an paa at faa Pengene; og den Maade at faa Pengene paa var tilmed langt simplere og lettere end den Maade, Ministeren nu faar dem paa.

Jeg hører nu, at Ministeren ikke ønsker at faa et Udvalg nedsat, og de Grunde, han anfører derimod, kan jeg paa flere Punkter tiltræde. De Indvendinger, den højtærede Finansminister har gjort imod Nedsættelsen af et saa overordentlig stort Udvalg til en Undersøgelse af Sagen, som maatte kunne foregaa paa en simplere Maade, kan jeg til Dels slutte mig til. Men jeg benytter Lejligheden til at spørge den højtærede Finansminister: Tænker Finansministeren ikke paa, naar der senere, som vi hørte, bliver Tale om at foretage Ændringer i Skalaerne for den Beskatning, vi vedtog i Fjor, saa at gaa den Vej, som vi i Fjor foreslog: at lade Bryggerierne og De danske Spritfabrikker udrede Skatten og saa lade dem fordele den paa Aftagerne, paa Forbrugerne, som de nu finder det rigtigt? Det er den simpleste Vej og den for Statskassen billigste Maade at opkræve denne Skat paa, og det vil tillige overfor Kommunerne være den retfærdigste Maade. Thi der skete forskellige Kommuner nogen Uret, da denne Fordeling fandt Sted. De Kommuner, der i Forvejen havde den lavere Brændevinsbeskatning, fik kun Ret til en Part, der stod i Forhold til den Indtægt, de hidtil havde haft, medens de Kommuner, der havde haft den højere Beskatning, fik Ret til den højere Indtægt. Den Frihed, Kommunerne tidligere havde haft til at bestemme Brændevinsafgiftens Størrelse, blev i Virkeligheden taget fra dem. Men jeg slutter med at spørge den højtærede Finansminister: Er der ikke nogen Mulighed for, at vi kan gaa den Vej, mit Parti foreslog i Fjor?

P. Christensen: Den ærede Ordfører for Forslagsstillerne (Lange) understregede